

[Funck Jensen.]

hele det herskende skattesystem, og vi synes, det er naturligt at lette de små indtægter først gennem nedsættelser af ikke alene, som i dette tilfælde, de direkte skatter, men også og navnlig gennem nedsættelser af de indirekte skatter, der i ganske særlig grad tynger de små indtægter og forsørgere med små indtægter. Dækning for sådanne nedsættelser mener vi bør skaffes gennem reduktion af statens udgifter og gennem stigende grundskyldsindtægter, idet vi ser sådan på det, at stigende grundskyldsindtægter kun bør anvendes på en eneste måde: til afløsning af skatter.

Vi er altså fra retsforbundets side enige med regeringen i de foreslåede skattenedsættelser, men vil dog gerne tilføje, at vi synes, regeringen burde være gået videre i lettelserne overfor de små indtægter og forsørgerne, og vi føler os overbevist om, at der er finansielle muligheder for sådan yderligere lettelse, hvis man virkelig har vilje til at gennemføre besparelser på statens budget. Det er i dette spørgsmål først og fremmest viljen, det kommer an på. Er den tilstede, kan besparelser og derved yderligere skattenedsættelser utvivlsomt gennemføres.

Men der er som sagt nogle fejl ved regeringens forslag. Der er nu for det første den, at forslaget godt nok indeholder skattenedsættelser for 1 700 000 skatteydere, men samtidig forhøjelse for 20 000, vel sagtens i alt fald bl. a. ud fra den betragtning, at de 1 700 000 skatteydere er en så massiv blok rent stemmemæssigt set, at man rolig kan blæse på, hvordan et lille mindretal på 20 000 reagerer overfor den skatteforhøjelse, de får, medens alle de andre får lettelse. Det er bare dem med de store indtægter, det går ud over, siger man, og de kan sagtens. Det er vel sandt, at store indtægter i mange tilfælde bedre vil kunne bære en skatteforhøjelse end små indtægter — vi har da også i forvejen en progressiv skatteskala —, men det er ikke nogen retsmoralsk begrundelse for, at en større indtægt skal beskattes hårdere end en mindre. Fastholder man den betragtning, så siger man i virkeligheden, at den dygtige, flittige og sparsommelige skal straffes, men den mindre dygtige, ja, den eventuelt dovne eller den ødsle skal præmieres. Det er et pinegalt system, der ødelægger folkemorale. Hvis den ene arbejder er flittigere og dygtigere end den anden, bør han ikke straffes af staten derfor.

Jeg nægter naturligvis ikke — det er tværtimod, hvad retsforbundet ofte har fremhævet —, at en meget væsentlig del af de store indtægter i vort nuværende sam-

fund er monopolindtægter, men når sådanne indtægter beskattes — ifølge loven kan ingen direkte beskattes med mere end 75 pct. —, så betyder det blot, at det offentlige får 75 pct. af monopolen, medens monopolens indehaver beholder de 25 pct. Og alle 100 pct. er i virkeligheden betalt af den jævne mand.

Den eneste effektive form for bekæmpelse af de store monopolindtægter er derfor ikke skattevejen, men en lovgivning, der forhindrer monopoldannelser, og til en sådan lovgivnings gennemførelse er retsforbundet altid fuldtud rede. Ja, en sådan lovgivning er et af kærnepunkterne i retsforbundets hele politik.

Forsøger man fortsat at bekæmpe de store monopolindtægter med skatter, når man som sagt for det første ikke at udrydde monopolerne med 100 pct., sådan som de bør udryddes, men man straffer samtidig indtægter, der skyldes dygtighed, flid, sparsommelighed og udholdenhed. Som nu vodbinderen i Skagen. Han har gennem mange år syslet med den opgave at finde frem til et bedre fiskeredskab end de hidtil kendte. En dag lykkedes det. Han forbeholder ikke sin patentanmeldte fremstillingsret for sig selv, men lader enhver vodbinder i landet, såvidt mig bekendt, fremstille det nye redskab mod en afgift, som både alle vodbindere, alle fiskere og alle borgere i landet direkte og indirekte kan være tjent med at betale, fordi den totale fiskefangst er betydeligt forøget. Er det da ikke rimeligt, at han får en stor indtægt? Han skader jo ingen dermed, tværtimod, den store indtægt er udtryk for, at han gavner det fælles samfund, akkurat som alle store indtægter i et monopol frit samfund vil være udtryk for, at de, der har disse indtægter, udfører samfundsnyttig gerning.

Vil vil altså ikke fra retsforbundets side være med til skatteforhøjelsen på 7 mill. kr. på de store indtægter, men vi vil være med til at fjerne enhver form for monopolindtægter med 100 pct. gennem en lovgivning, der tager sigte på alle monopolars ophævelse.

Hvad de skatteforhøjelser angår, der i sidste rigsdagssamling fandt sted overfor aktieselskaber, foreninger, stiftelser m. m., mener vi, at de bør bortfalde nu, således at udgangspunktet for det skattestop, vi fra retsforbundets side har rejst som et minimumskrav og som en forløber for skattenedsættelsen, bliver de skatter, der eksisterede i december 1947, før regeringen fremsatte sine nye skattelove.

Jeg håber, at det fremgår tilstrækkelig tydeligt af, hvad jeg allerede har sagt, at